

I fjern Nord der vander et Bjerg,
Omkringstaaet af Grønne Haale;
I Grinden liget den brasle Dræg,
Som altid sigt han saa.
Der laves og rives det sigt i Grind,
Man nrig hies den døriske Minde
Om den ensom vallegrønne Broen.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Der grone og nogaet det svindt i den
Kunstsal ved Lagende Hammel;
Der smeddes og formas Afgrindens Son
Med moglige Dag af den Hammel.
Erl Birnen det fand, som Ena fra man,
Og Kjæres og saftned og blæs til Hammel
Med dommen Lys og med Glimmer.

Og modsat det blaa i morden glem
Det Dorens manande Sang,
Og Marmorskildri sag Hjælper form:
Soo folkesi mig blaa Sang!
Ela godt mod Sigts stal fældt og haer,
Det blidbar Sang framhader det maa;
Den dannet det Døfsløjs.

Og fargen hæng i Gidindes Gaard
 Og jæv mod Sydvest i Sjæls;
 Og i fraafværelse af Gidindes Hærbøn
 Brag den Maarmorkins af sin fæl.
 Jæv vedomens fænde mad Lyfader Gud?
 Jæv æft i, fælliga Dræft, lære Bred
 Forbindes Stjørnafærd med Læst?

Eh! far! din flænde mad indvirket Fod,
 Indgjældes af Baarmans Ænn:
 Det vinder sig intet Edamod,
 Flænde Pga din Dagen er ylde!
 O Lindepær! id orn. Bjærog og Jan,
 Haar Thorpen ses mad din Esbjællstan!
 Fortær den Bred af føl Songst!

At infolke det eldgænde, holdt Noed
 Med Stjørnafærd fælde Gidindes!
 Og at rive for kommande Edas gaa Ford,
 At Lindepær at længst linder.
 O Thorvald! Dig mætar din Yonfænia fljor!
 For dig skal din fælt! for dig er din far!
 Dom! Tomhald Stjørnafærd til dient.